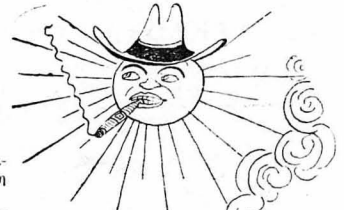

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Τί, μήπως βγήκε με καπέλλο σήμερα ;

‘Η δεύτερή μου στρατιωτική κατάκτηση ήταν σέ μιά πολύγην, κατά τόν πόλεμο. Μιά μελανομουσά δεσποινίς μ’ έλυπήθηκε βρογμένο και έλεινό, καθώς ήμου, και μούδωκε φρικασέ μιά ημέρα και ένα μπουκαλάκι κρασιού. Το φρικασέ ήταν πολύ νόστιμο και τό κρασί ζεστό, γιά τόν ψυχρό χειμώνα, πού άρχισε. ‘Η δεσποινίς όμως ήταν και άνοστη και γριά. ‘Αδύνατη, μ’ ένα δέμα κίτρινο, σάν νά τό δ-πλώσει κανείς νά ξεραθή πάνω στο κόκκαλό της. Και εις έπίμετρον, ήταν και ρομαντική, μιλούσε ποιητικώς και στην καθαρεύουσα :

— ‘Ωχ, ή σελήνη!... Πώς σας φαίνεται ή ημοιοειδής σελήνη!...

— Σάν μιά φρέτα πεπονού, την όποιαν... μακάρι νά ειχα!...

— Καί τό άπειρα συννεφάκια, πού την περιβάλλουν, δέν σας φαίνονται όσων ψυχγιά ;

— Σάν πεποτσάκια γιά νά σκομπουσθόν όσοι φάνε την φρέτα τού πεπονού!...

‘Ενα άλλο βράδυ, πού ή σελήνη από ημοιοειδής είχε φρουσώσει πειά στον οφθαλό σάν έγγυος και είχε στραγγυλέψει σάν μπακάλη σάν άσπιγιστόν δια στη γή, ή περιελάθη νεάνις βγήκε στο μπαλάκι και κάθησε πλάι μου.

- Τί σκέπτεσαι ; με ρώτησε.
- Τόν έπιλοχία μου! της άπάντησα.
- Τώρα ; Με τέτοια μαγευτική βραδιά ; Και δέν θαμιάσετε την φύση ; Δέν σας φαίνεται ότι λιθοθήνη ;... ‘Ιδέτε πώς όλα κλί-νουνε έρωτευμένα! ‘Ω, ό έρωσι!... ‘Ο έρωσι!
- Τί έκαμε ό έρωσι ;
- Τοιαύτην νύκτα πρέπει νά εγεννήθη ά-σφαλώς ; ‘Αλήθεια, δέν μου είπατε την γνώ-μην σας ; Τι είναι ό έρωσι ;
- ‘Ο έρωσι είναι κάτι τι πού οδηγεί στην τεκνολογία!...

‘Εστάθη πρós στιγμής οικιηλή.

— Είναι ένα ολόγυμνο ξανθό παιδάκι με φτερά. Τί όμορφο πού είναι! ψηθύρισε.

— Είδατε τί φωτογραφία του ; τη ρώ-τησα.

— ‘Ωχι, μά έτσι λένε. Γυμνοτάκι και παχουλό! Θά είναι πολύ όμορφο! Γυμνό... γυμνό!...

- Με τέτοιο κριτό δέν πουνιτάει ;
- ‘Ωχι. ‘Η θεήνη τού πάθου τό προσφύλασσει!... ‘Ω! τά νερά πού είναι ζοιμομένα έκει κάτω!... Πώς μου έρχεται νά πέσο νά πεθάνω, στην ογιάλη γαλήνη τον. ‘Εκει είναι ή νυφάνα.
- Ποιός είπατε ; ‘Ο Νιρβάνας ; Θέλετε νά πέσετε στην αγκα-λιά τού Νιρβάνα ;
- Της νυφάνα, καλέ!...
- Δέν σας συμβούλευα νά τό κάμπετε, γιατί θά κρησώετε!
- ‘Ωχι νά πεθάνω θέλω, βιηθιομένη άπαλά-άπαλά εις τό μυστη-ριόν των.

- Θέλετε δηλαδή ν’ αυτοκτονήσετε ;
- Καλέ όχι, νά πεθάνω!
- Μά άφού θά πειταί μόνη σας, θά αυτοκτονήσετε.
- ‘Ωχι, θά πεθάνω!
- ‘Ε! Πέθανε!...

‘Ενα πρωί, μετά-μυή! μετά-μυή! μου χτύπησε την πόρτα.

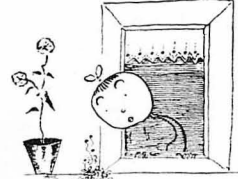
— Κοιμάστε ; Δέν σηκώνεστε νά έ-δητε τόν ήλιον πού ανατέλλει!

— Μήπως βγήκε με καπέλλο σή-μερα ;

- ‘Ωχ!... ‘Ωχι!
- Τότε τόν έξω! ‘Αφήστε με, παρακαλώ, νά κοιμηθώ!

— ‘Αχ!... Είναι ολόγυμνος και στραγγυλός. Τά πουλάκια έχουν από την χαρά τους τρελλάθη και τά λου-λοιδάκια τού περιβολίου χερμοταίοντων τό κίτρινα ματάκια τους νά τόν δού-

Τόν έπιλοχία μου.

— Τώρα πού έ-γινες δεκανέας θά με πάρης ;

μικρού παιδι έμπρός σέ μιά βιτρίνα, ή νά φάω ένα δροσερό σταφύλι στο δρόμο, όταν ήθελα, ή νά τό ψήσω μ’ ένα δουλιό. Με διασκέδα-ζε πολύ αυτό τό είδος τού χαμοσιου, και όταν δέν ειχα τί νά κάμω, μαζί με άλλους στρατιώτες έπέρναμε γυροβολιά τίς γειτονίες.

Τά ειχα φτιάσει στην άρχη μ’ ένα δου-λιό, κοντό και στρογγυλό, κόκκινο και τρα-γανιστό σάν τό κεράσι!... Πολλές φορές έ-πλέξαμε όντρια μελλούσης εντιγίας, και δ-ταν μία μέρα έγινα δεκανέας, τό πρώτο δ-που έκανα, ήταν νά τρέξω με χαρά και νά νά της δείξω... τίς σαοδέλλες, τό γαλόνη! ‘Ενόμισα πώς όλος ό τάπος έλαμπε και φρο-τοδολούσε από αυτό... ‘Η αλήθεια είναι ότι δέν τό ήθελα στην άρχη. Θάχω φασαγίες, και εσθίνες, και σκοτούρες, ειτα... ‘Εγώ ήθελα νάμια στρατιώτης, μη έχοντας άλλη σκέψη παρά τό τουφέκι μου και την ησυχία και μακαριότητα πώς φροντίζουν άλλοι γιά μένα. Είτα λοιπόν στο λογαγόν όταν μου μι-λήσε γιά την προαγωγή μου :

- Παραιτούμαι, κ. λοχαγέ!
- Καί μήπως είναι στο χέρι σου ; μου άπάντησε. Τί είσαι ; ‘Υποψυγός και παραι-τεσία ;
- ‘Όστε ένας ύποψυγός μπορεί νά πα-ραιτηθή, ένας δεκανέας όχι ;
- ‘Ωχι, βέβαια!
- ‘Επήγα στον ταγματάρχη.
- Νά με πάρετε, τού είπα, από δεκανέα.
- «Βαθμιά» άπονεμηθείσα δέν λιουδάνε-ται όπισω, μ’ άποζοήθηκε. Νομάρχη; να ει-σασ πάισια, άλλα δεκανέας, όχι!... Μά-νον ένα καταβυσθαίης σέ στρατιωτική καθάριση, θά σου ξελούσουν τό γαλόνη!
- Μά καί! άφού έγώ δέν τό θέλω ;...
- Τό θέλεις, δέν τό θέλεις, ό στρατός δέν σέ ρωτάει. Μά... δέν μαροϋ, έξωσι, νά σέ καταλάβω.
- Γιατί ;
- Μουφ, ήμεις ίδουόναμε αμά γιά δαύτο μιά φουά και τάρα σου τό δίνομα και δέν τό θέλεις!... Πίσω μου σ’ έξω Σατανά!...

‘Αφού ήταν έτσι, τό δέχτηκα κ’ έγώ και πήγα ίσα στη δουλίτσα. Βγήκε καταζοικωνί από τί φουά και χρομάστηκε από τό παρόθυμο, σάν βίσσιο πού λικνίζεται στο λεπτό του τό κλωνόρι.

—Κιτάξτε, προβιβάστρα! της είπα, δείχνοντας τό μαντίλι μου.

‘Οτε νά χωθώ, όστε νά ύπερη-μηνυθώ, ότε νά ξεπασθώ την ίδια γιά την πρώτη τιμή πού μοί-χανε ή Πολιτεία. Μόνον έμελαγ-χόλιος και δώλο δέν μου άταν-τούσε.

— Με άγαπάς, αλήθεια ; με ρώτησε.

— ‘Εσένα νά μήν άγαπήσω, πού είσαι γλυκεία σάν ζουπάστα βίσσιο, νόστιμη σάν μαχριστό φάε, πιπερήτη σάν κόκκινο κρασί, χροιστή και δροσερή σάν χρομιο-λάγανο, γλυκωμελάχρονη σάν με-λωμένη τηγατίνα, λιχουδιαστή σάν τό γαλακτομυρέκο, δροκτική σάν λουλοβουτημένη ζυμαρότη-τα και φρέσκη σάν μαροϋλι!...

— ‘Αίντε βρε, τι είσαι; όπου-νός τών Στρατιωτικών καί θέ-λεις νά παραιτηθής

— ‘Ωχ ! ή σελήνη ! ή σελήνη ! Πώς σου φαίνεται ή σελήνη ;

